

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

—Τό πήγες, ούρέ πατσιού!, στού Δεσπότ' τού χωρινού κοινού' ; ...
—Άχα (δρι).

—Γιατί, ούρέ, ούλοι οι παπάδες πήγανε. Σὺ δὲν ἔσφαρες γουρσίνα τώρα τίς 'Αποκομῆς ;
—Ἐσφαξα.
—Καί τί τὴν ἔκανες ;
—Τὴν ἔθαφα.
—Τὴν ἔθαφες ; Καί γιατί τὴν ἔθαφες, ούρέ ;
—Γιατί ἦταν καλή καί ψυχικάρα...
—Ποιά ἦταν, μπρέ, καλή ; 'Η γουρσίνα ἦταν καλή ;
—'Η γουρσίνα, μάλιστα. Πιὸ καλή ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους !...
—Κι' ἀν τὸ μιάθ' ὁ Δεσπότης ;
—'Ἄς τὸ μιάθ' !...
'Ἦταν ἔθιμο στὸ χωριό, δταν σφάζανε οἱ παπάδες ζῶο κρονόφου, τίς γουρτές, νά στέλνουνε κτεσκεπέσ' τοῦ Δεσπότη. Κι' ἀν δὲν σφάζαν, κἀλὴ ἔφαρε κἀτι νά τοῦ στείλουν. Κανένα ὄρνιθι, κανένα πετιναράκι, κανένα λαγὺ, κανένα κοινέλι, χίνα ἢ δι τι δόποτε κουλκερικό.

—δὲν πήγες τὸ κοινὸ τοῦ Δεσπότη ;
ἦταν, μὰ Πάσχα, μὰ 'Αποκομῆς, μὰ ἦτανε τῆς Παναγίας, μὰ ἦτανε Χριστοῦγεννα, μὰ ἔσφαξε κριάρι, μὰ ἔσφαξε ἀρνί, μὰ ἔσφαξ' σγουροκοιλίδα, μὰ μοσχαράκι ἔσφαξ', δὲν ἔστειλε οὔτε νεφρὸ γιὰ δέγνιμα !
'Ἄν εἶχε τὸ χωριὸ τὰ ἔθιμά του, κι' ἂν εἶχε κα' ὁ Δεσπότης τίς συνήθειές του, εἶχε κα' ὁ παπά - Καπάκης τοὺς δικούς του νόμους, ποὺ τοὺς ἤθελε ἱερούς καί ἀταραβιάστους !...
Οἱ ἄλλοι οἱ παπάδες τῆς περιφερείας τὸν παρατηροῦσαν :

—Βρέ ἄγιε πατέρα, δὲν πήγες στὸ Δεσπότη τὸ κοινού' του ; ...
—Άχα.
—Γιατί, εὐλογημένε μου ;
—Γιατί δὲν μωστειλε κι' ἐκεῖνος ποτὲ τέτοιο πράγμα.
Τοῦ ἔβγιναν καί παρατηρήσεις σοικοθεν, γιὰ τὴν ἀσέβεια τοῦ αὐτοῦ καί τοῦ ἰπέδειξαν τὸ καθήκον τοῦ ἐπίσκοπου κτεροσπρόντοσζ. Καί ὅλοι νόμιζαν οὕθι θὰ διορθωθῆ.

Μὰ σάν ἦσαν ἡ 'Αποκομῆς κι' ἔσφαξε ὁ παπά - Καπάκης τὴ γουρσίνα, τὴν ἔκατονακαθάρικη, χωρὶς νά στείλῃ στὸ Δεσπότη οὔτε τὴν οὐρά, ἐφροήτισσε τὸ σκάνδαλο κι' ἔφτασε ὡς τὸν Ἐπίσκοπο ὁ λόγος.
—Θεοφιλέστατε μου, τὸ καί τό, τοῦ εἶπαν, προσηνόντασ' τον, ὁ ἐπίσκοπος.
—Βρέ τὸν ἀσέβη !...
Καί μὰ ἐπανταχοῦσα ἀϊσθητή ἔκάλεσε τὸν παπά - Καπάκη τὴν ἄλλη ἡμέρα στὴν ἐπισκοπή, γιατί ἔβγαφες, λέει, μὲ ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς, σάν νά ἦταν ἀνθρώπος, καί μάλιστα Οὐνίτης καί χριστιανός, μὰ κοινὴ γουρσίνα !...
'Ο ἀδελειμώτατος παπά - Καπάκης ἔβαλε τὴν πανταχοῦσα μέσα, βαθεία, στὴν τρέτη του, φέρεσε στροβὰ τὸ κλημαϊγι του, πήρε τὸ μπαστοῦ του, ποὺ ἦτανε ἀπὸ παλιὰς διπροέλλας ξύλου, κι' ἐκίνησε σφριζόντας :

'Ἐννε Οὐνίτης !...

—Ποιά ἦταν, μπρέ, καλή ; 'Η γουρσίνα ἦταν καλή ;
—'Η γουρσίνα, μάλιστα. Πιὸ καλή ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους !...
—Κι' ἀν τὸ μιάθ' ὁ Δεσπότης ;
—'Ἄς τὸ μιάθ' !...
'Ἦταν ἔθιμο στὸ χωριό, δταν σφάζανε οἱ παπάδες ζῶο κρονόφου, τίς γουρτές, νά στέλνουνε κτεσκεπέσ' τοῦ Δεσπότη. Κι' ἀν δὲν σφάζαν, κἀλὴ ἔφαρε κἀτι νά τοῦ στείλουν. Κανένα ὄρνιθι, κανένα πετιναράκι, κανένα λαγὺ, κανένα κοινέλι, χίνα ἢ δι τι δόποτε κουλκερικό.
Μόνον ὁ παπά - Καπάκης δὲν ἔστειλε τίποτα. Μὰ γιορτὴ μεγάλη ἦτανε, μὰ Πάσχα, μὰ 'Αποκομῆς, μὰ ἦτανε τῆς Παναγίας, μὰ ἦτανε Χριστοῦγεννα, μὰ ἔσφαξε κριάρι, μὰ ἔσφαξε ἀρνί, μὰ ἔσφαξ' σγουροκοιλίδα, μὰ μοσχαράκι ἔσφαξ', δὲν ἔστειλε οὔτε νεφρὸ γιὰ δέγνιμα !
'Ἄν εἶχε τὸ χωριὸ τὰ ἔθιμά του, κι' ἂν εἶχε κα' ὁ Δεσπότης τίς συνήθειές του, εἶχε κα' ὁ παπά - Καπάκης τοὺς δικούς του νόμους, ποὺ τοὺς ἤθελε ἱερούς καί ἀταραβιάστους !...
Οἱ ἄλλοι οἱ παπάδες τῆς περιφερείας τὸν παρατηροῦσαν :

—Βρέ ἄγιε πατέρα, δὲν πήγες στὸ Δεσπότη τὸ κοινού' του ; ...
—Άχα.
—Γιατί, εὐλογημένε μου ;
—Γιατί δὲν μωστειλε κι' ἐκεῖνος ποτὲ τέτοιο πράγμα.
Τοῦ ἔβγιναν καί παρατηρήσεις σοικοθεν, γιὰ τὴν ἀσέβεια τοῦ αὐτοῦ καί τοῦ ἰπέδειξαν τὸ καθήκον τοῦ ἐπίσκοπου κτεροσπρόντοσζ. Καί ὅλοι νόμιζαν οὕθι θὰ διορθωθῆ.
Μὰ σάν ἦσαν ἡ 'Αποκομῆς κι' ἔσφαξε ὁ παπά - Καπάκης τὴ γουρσίνα, τὴν ἔκατονακαθάρικη, χωρὶς νά στείλῃ στὸ Δεσπότη οὔτε τὴν οὐρά, ἐφροήτισσε τὸ σκάνδαλο κι' ἔφτασε ὡς τὸν Ἐπίσκοπο ὁ λόγος.
—Θεοφιλέστατε μου, τὸ καί τό, τοῦ εἶπαν, προσηνόντασ' τον, ὁ ἐπίσκοπος.
—Βρέ τὸν ἀσέβη !...
Καί μὰ ἐπανταχοῦσα ἀϊσθητή ἔκάλεσε τὸν παπά - Καπάκη τὴν ἄλλη ἡμέρα στὴν ἐπισκοπή, γιατί ἔβγαφες, λέει, μὲ ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς, σάν νά ἦταν ἀνθρώπος, καί μάλιστα Οὐνίτης καί χριστιανός, μὰ κοινὴ γουρσίνα !...
'Ο ἀδελειμώτατος παπά - Καπάκης ἔβαλε τὴν πανταχοῦσα μέσα, βαθεία, στὴν τρέτη του, φέρεσε στροβὰ τὸ κλημαϊγι του, πήρε τὸ μπαστοῦ του, ποὺ ἦτανε ἀπὸ παλιὰς διπροέλλας ξύλου, κι' ἐκίνησε σφριζόντας :

Καί ποὺς θὰ πῆρη, Μαριοφῆ, τοῦ Τριτομυδα τὸ παβί !...
Παλιὸ τομάρι καί διαμμένο ὁ Καπάκης.
'Ἄλλαξε δουλειῆς καί ἐταγγέλιματα, γύρισε τόπους καί χώρες, κόσμο καί ντοριά.
'Ἄλλοτε ποῦλοσος ἐκπλαστοσζ καί ἀλουρῆς, ἄλλοτε κλωστοῦς καί κουβαρίστροσζ στὰ χωριά, θύνοτιας ἐμπόρευματα καί παίρνοντασ' ἀγιά, ἄλλοτε πήγιναν στὰ πανηγύρια, μὲ φέματα, ἐπανοράματα καί ταχοδατυλοσυργίες. Καί μὰ ἡμέρα, νάτος καί ἔφημοσος, μεγάλος ἐπαχειοματίας ἐστὶ Θεσσαλονίκη. Κάτω ἐκεῖ πέρα, στὰ Παραθαλάσσεια, νοδασα μὲ παράγκα, τὴ στόλισε μὲ σημάτες καί πανιά, μουντζοῦσσε κα' ἕνα λωστοσζ καί τὸν ἔβαλε μὲ ἕνα φέσι κουλκατὸ σπῆ

λόρτα, νά χτυπιᾶ ἕνα κουδοῦνι - τροκάνι, ἀπὸ πρόβατα, καί νά καλῆ τὸν κῶμο :

—'Ορίστε, κύριο, νά ἴδῃτε τὸ ἀξιοπεριεργὸ τὸ θέαμα !...
Τὴ βασίλισσα τῶν ἀνθρωποφάγων Ρα-ναναβάλα, τὴν ἐστεμμένη ἀγοιάν-θροσπο, μὲ δραχημὴ ἢ εἰσοδος ! Τὴ Γουγόννα τῆς 'Αμερικῆς.
Καί οἱ εἰσόδους δίδαν τὴ δραχημὴ τους καί βλέπαν τὴ Γουγόννα καί βασίλισσα τῶν ἀνθρωποφάγων, καί τῶν ἀγοιάνθροσπων, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἡ γυναικα τοῦ Καπάκη, γδιμένη ὀλοστοίσιπη, ἀλεμμένη στὸ γυμνὸ κορμί της μὲ μέλι καί μὲ κολημένα ἀπάνω τῆς γτερά ἀπὸ χί-νες καί κοκκῶρους !
'Οσοι κλαίνανε καί βλέπαν τὸ ἀξιοπεριεργὸ τὸ θέαμα, καί καταλάβαιναν τὴν κατηγορίαν, ἔβγιναν ντροπισμένοι. Ἄλλὰ τί νά γίνῃ, ποὺ ἔχει ὁ Ρωμῆος φιλότιμο !... Ἔτσι, δταν ὁ κόσμος ποὺ χάζεσε ἀπ' ἔξω, τοὺς ρωτοῦσε τί ἦταν τὸ ἀξιοθαύμαστο αὐτό, ἐκείνοι ἀπαντοῦσαν ἀπὸ τὴ ντροπὴ τους, γιὰ νά μὴ ὁμολογήσουν πὺς τὴν πάσανε :

—Ἐδὼ παρατηρεῖτε καί βλέπετε τὴ Γουγόννα τῆς 'Αμερικῆς !...

—Ἐμπατε καί θὰ δῆτε !...
Καί ἔδινε ὁ κόσμος τὴ δραχημὴ του κα' ἔμπαινε καί ἔβλεπε καί ἔβγιναν καί ντροπιστὸν νά τὸ ὁμολογήσῃ !... Καί δάστω ἔμπαιναν κα' ἔβγιναν ἄλλοι καί διναν θραχίεσζ... Ἔως δτου μπῆκε ἡ ἀστεινοῦνι καί βγήκε...ὁ Καπάκης ἀπὸ γεί πέρα !...
* * *

Ἄπὸ τότε ἡ ἐκπεριεργεία κα' ἡ δουλειῆς δὲν πήγιναν καλὰ. Ἐτίμησε κερμαδίκα καί ἀνατά-ψε τὴ σκόνη τους μὲ ζάχαρι, ποῦλδοντας τὴν ὡς ἐφράμασζ ἀλάνθαστον κατὰ τὸ ὄδοσπο-πῶσζ, γύρισε Μακεδονία, Ἠπειρο καί Θράκη καί νησιά, μὰ ποῦθενά δὲν ἄρῳσε καί προκοπὴ δὲν εἶδε.

Ἄστω, στὸ τέλος, μὰ ἡμέρα, ἔμαθε πὺς κι' ἕνα χωριό, ἐκεῖ πέρα, τῆς Ἀντικῆς Θράκης, γ-νίρναν μερικὸι Οὐνίτες καί ζητοῦσε καί παπά.
'Ἀφῆσε λίγο νά μαζινοῦνε τὰ γέννια του, ἄφῆσε, χωρὶς νά τὰ κορυφῆ, τὰ μαλλιά του καί νάτος μὰ ἡμέρα, ταπεινός καί εὐλαβής, ἔμπροσ-
στὸν ἀρχιεπίσκοπὸν τὸν ἐπίσκοπο.

—Θεοφιλέστατε, μῆπως χρειάζεστε κανένα παπά ;
—Παπά, παπὶ μου, καί φωτῆς...
Καί τὸν χειροτόνησε ἀμέσως, χωρὶς οὔτε τὸ ὄνομά του νά ρωτήσῃ κἀν, οὔτε γιὰ τὴν προέλευσίν του νά ἐνδιαφερθῆ, τοῦ ἔδωσε ὅσο καί κλημαϊγι, τοῦ εἶπε γιὰ τὸν Πάππα, τὸν ἀλάνθαστοσζ, τοῦ εἶπε γιὰ τοὺς 'Ιταλοῦς, γιὰ τὴν Καθολικὴ τὴν ἐκκλησία, τὴ 'Μεγάλη, τὴ εμο-ναδικὴ στὸν κόσμο, τοῦδωσε τὴν εὐχὴ του καί τὸν ἔστειλε στὸ χωριό.
—Κύτταξε, τοῦ εἶπε, κἀνε κα' ἄλλους Οὐνίτες κα' ἔννοια σου !...
Ὁ κλητήρας τοῦ Δεσπότη, δταν τὸν ἐξπροβοδίδιζεν ἀπὸ τὴν πόρτα, δταν τὸ σῆ-σπῃσε κρονά, μυστικά καί πατρικά :

—Ἄκουσε, μὴ λημονήσῃς νά στέλ-νης στὸ Δεσπότη τὰ μνηστια, ταχτικά, καί τὰ κωφιδιάσ' του, κἀθε γιορτῆ.
—Καλὰ, τοῦ εἶπε ὁ παπά - Καπά-κης, κα' ἄφῆσε νά λίσῃ τὸ μυστήριο τῶν κωφιδιάσ' δταν θὰ πήγιναι καί θὰ ἔδρανοῦτο στὸ χωριό.
* * *

'Ἐπαύστηκε ὁ ἅγιος, κεί πέρα, στὸ χωριό, γιὰ καλὰ !
'Ἐπαχειοματίας ἦτανε ποὺ ἦτανε τοῦ ποδαριού ! Πῶς θὰ ἀποτύχανε ;
'Ἐζωσε, βοηθοῦσες καί τοῦ Δεσπότη τῆς εὐχῆς, γουρσίνα, κατισῆες καί πο-λερικά, κοινέλια καί μαριτίνα, ποὺ βῶ-σκανε στὴν αὐτὴ τῆς ἐκκλησίας του, καί μανδρανόντισσαν στὸν γάρθρινα γά

'Ο παπά - Καπάκης

—'Ἀφῆσε διαθήκη καί γιὰ σένα !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔ. ΟΥΝΤΑΝΤ

Της Νορβηγίας τί θέλουν οι άντρωσιμένοι
Στους βράχους της ψηλής άσρογιλιάς ;
Γιατί τάχα από πάνω ν' άνεβαίνει
'Ο τυφλός άστρομάλλης βασιλιάς ;
Στ) δεκαένα άνωκασιμένοι βγάξει
Φωνή τρανή με ποικα και μαρούσι,
Ποθ' τό στενό της θάλασσας περνάει
Και στο νησάκι άγνάτη άντεβαίει.

— Δός μου πίσω, ληστή, τή φυγατέρα
Μέσ' από τή θεοκρίτεινη σπηλιά,
Μόνη εύτιχία μου είχα στα έξω γέρα
Τήν άρκα, τή γλυκειά της τή λαλιά.
Στό πρόσπο άρογιλιά έφερον γυρες
Αυτό χορό, και σύ μουδός; και τήν πήρες.
Αυτό τήν άστρο κεφαλή μου γέρονε,
Κι' έσι ντροπή παντοτεινή σου φέρονε.

Κι' άπ' τό φαράγγι άγιος ξετριάνει
'Ο ληστής, με θεόρατο κορμί,
Τό γιγάντιο σπαθί ψηλά τρουζώνει
Και στο σκοτάδι τό χιτάει μ' όρμη:
— Φύλακες ήταν και στήμενα τόσα
Πώς δέν ήθε κανείς να τή γλυτώσει ;
Πολέμαρχους πολλούς έχει στο πιά
Και κανένας γι' αυτή δέν πολεμάει ;»

Κι' ό καθένας αυτού σγοτρωμάζει
Νά βρούν άπ' τή γραμμή τους δέν κοτόν,
'Ο τυφλός βασιλιάς πίσω κιντάει:
— Ψάμνια ! 'Όλα μαζί με παραιτούν ;
Τότε σφίγγει τό νιούτσικο παιδί του:
Τόσο έγκράδια τό χέρι τό δεξί του:
— Γώ να πελάωκο, κέρη μου, άρπάξ με !
Χερόδόνωκος είμαι, πιστέψε με !»

— Ατύς ό έχτρος μας, γινέ μου, είνε θεοί,
Δέν βρέθηκε κανείς να τόν μωρσί,
Μά κ' έσ' είσα από σόι γερό κ' άνερό,
Τού χειρού ή σφιξιά τό μωρτυρεί,
Πάρε, σου δέν τόση τήν άρκαία
'Από τούς Σκάλδους φομιστή ρομφαία,
Κι' άν σκοτασής κ' έγώ θα πείω ναβρο,
Στό κίμα, ό θλιβερός, θάνατο μάρο.

Κι' άκου ! 'Η θάλασσα άφρίζοντας ταραξεται
Λαριμένη από τής θύρας τό κοκί,
Στέκει ό τυφλός ό βασιλιάς κ' ανάξεται,
Κι' ό όγνυρά του είνε άερο σπαθί,
'Ως πού βρόνθησ' ή άντάρα τών άρμάτων,
Κι' έβούξον στα σκοτάδια τά σπαθιά του,
'Όσπου άντίπερ' άντρηξαν οι βράχα
'Απ' τίς κορυγές κ' από τήν άγρια μάχη.

— Ηέτε μου, σίς, τί βλέπετε ; φωνάζει
ό Ρήγας με λαχτάρα χαροποία.
'Εξώρος' άπ' τό λάλημα πού βγάξει,
Μιά κορτηρή τής σπαθί; μου χιτάει.
— 'Ο ληστής, βασίλεια μας, έστωθή,
Με τό αίμα τό ζώμα του έπληρωθή,
Γειά σου, χαρά σου, πρώτο παλληκάρι
Τού βασιλιά μας θινά'ό βλαστάρι !»

Πάλι σκοπούν όλόγυρα και στέκει
Κι' άκουμίνεται ό Ρήγας; ό τυφλός:
— Ηέτε μου, πούς σμάνει τώρα άπέει,
'Ακούω κοκίτα κ' άρογιλιά ό γυλόξ.
— Με σπαθί και με σκοτάδι άρματομένος,
Γράζει αυτοΐθε ό γυλόξ σου ό άντρωσιμένος,
Και τήν ζετζεζωνή σου φυγατέρα
Τή Γοννιλδη σου φέρνει ίκ' έκει πέρας.

— Καλώς τους, λέγει άπ' τό ψηλό τό βράχο.
Σ' αυτός κόντο ό τυφλός ό προστάξ.
'Εώρα καλά γεράματα θε νάχο,
Κι' ό τάφος μου θε νάνο δοξαστός,
Θά μού βάλεις στο πλάγ, σί, παιδί μου,
Τότε, τό τρανοάλιητο σπαθί μου,
Και σύ, Γοννιλδη, έλευτερη θά έσης,
Και στόν τάφο θα με μορολοήσης.
Μετάφραση: ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΜΑΒΙΑΗ

βράβια. Τις λειτουργίες του ναού τις καθήγησε σχεδόν. Μόνον τις «λειτουργίες» τών χωρικών διατηρούσε και περιέκοψε τά περισσότερα ψαλίσματα.

— Λόγια πολλά δέν θέλει ό Θεός !... Έλεγε.
Τόν μόνο πού μνημόνευε τακτικά και μεγαλοφώνως, ήταν ό Πάπας.
Μά κ' αυτά ήσανε πολλά.

Στό τέλος ειπε στους χωρικούς :
— Τί θέλετε κ' έρχεστε τακτικά στην εκκλησία ; 'Εγώ-διαβάω τά λόγια του Θεού κ' εκείνος θα μ' άκούση και θα στείλη σε όλους σας τήν εύλογία του!...

— Έτσι δέν άπόμινε γιατί εκκλησίασμα, παρά τά γίδια του, τά κουρέλια του, τά μαρτίνια του και τά πολεμικά του !...

— Όλα πηγαίνανε καλά και άγια, όσπου άρχισαν ή θυσίες τών μεγάλων έσφρών.

Σήμερα ό παπά -Κατάκης έσφαξε ένα γουρουνόπουλο, άθιο ένα κοτσάκι για τή μνήμη του παπά -Βικεντίου, μεθαύριο έναν κόκκορα για τήν άγια Κωνσταντία. Μά από όλη αυτή τή σφαγή, ούτε εκουφίδια, ούτε μεξές έλήγαμε στο Δεσπότη, κατά τό άπαράβατο τό έθιμο και τούς άστρούς και άλκονήτους νόμους, πού έχουν οι Ονίτες.

Οι έπίτροποι του παρατηρούσαν :

— Δέν τό πήγες, ούδ' αποπού, τού Δεσπότη τό κοψίδι ;

— Άχα.

— Γιατί, ούρέ, ούλοι οι άλλοι οι παπάδες πήγαναν ! Δέν έσφαξες γουρούνα ;

— Έσφαξα.

— Και τί τήν έκαμες ;

— Τήν έσφαξα !...

— Τί ήταν και τήν έσφαξες, ούρέ ;

— Καλή και ψυχιάρα !...

— Όσπου έφθασε τό «σοφίσμοφο» — άπως είπαμε — στ' αυτιά του άρχιουτίτη και ή «πανταχούσα» τού Θεοφιλεστάτου, «προσωπική και έπίγονια», στόν παπά -Κατάκη...

Μετάνοια ό Κατάκης στο Δεσπότη, όσπου χιτάισε στο πάτωμα τό κοτέλο του.

— Βοθ' εύλογημένο, τού ειπε θημιμένος ό Δεσπότης, τί ήσανε αυτό πού έκανες ; Γιατί δέν κρατάς τό Ιερό της Ονίας έθιμο ; 'Επειτα, τί ντροπή ήταν αυτή για τήν Ονία ; Και τί θα πη ό Πάπας !...

— Τί έκαμα, Θεοφιλέστατε ;

— Τόλμησες να θιάγης μιά γουρούνα, σάν νάνο παπαδά !...

Πάλι μετάνοιες ό Κατάκης.

— Ηταν καθήκον μου, Θεοφιλέστατε.

— Γιατί, εύλογημένο και καταραμένο μου ;

— Ηταν ζώο έξαιρετικό... Ζώο άληθινά σοφό και διαβασμένο... Ζώο μελετημένο !... 'Επιστημονικά... Έκανε και άρχαιολογικά, άνασκαφές...

— Άνασκαφές ;

— Μάλιστα, άνασκαφές !... Έκει πού έσκαβε μιά μέρα με τή μύτη του, βρήκε ένα θησαυρό...

— Θησαυρό ;

— Μάλιστα, θησαυρό... Ήταν, ούς είπα, ζώο έξαιρετικό. Και τώρα πού πέθανε, άρρησε και διαθήρη.

— Τί διαθήρη ;

— Νά, από τό θησαυρό πού βρήκε, άρρησε καμιά δεκαριά λίρες για μένα κ' άλλες δώδεκα αυτές έδώ, για τή Σεβασμιότητα σας !...

Και άρχισε και πάλι ό Κατάκης τις μετάνοιες τις βαθειές...

— 'Ο Δεσπότης σκέψθηκε, σποώντας, Μά στιγμή, κ' ύστερα ειπε :

— Άμ άν είνε έτσι, καλά έκανες και τήν έσφαξες, εύλογημένο μου.

Τήν εύλαβεστάτη... Τής έκαμες τουλάχιστον καλή κηδεία, τής καινήνης !...

— Κηδεία λές ; Μέσα σε κάσα από πορσελιάνη. Και τήν έθαψα με όλες τις τιμές, στο πού καλό κ' άγαπημένο μέρος έπον είχα... Ποτέ Ονίτης, οσο κ' άν ήταν εύσεβής, δέν ειπε τέτοιο τάφο...

Και κιντάξε εύσεβάτος τήν παχιά και στρουγγυλή κοιλιά του.

— Υπαγε εις τήν εύχην του Κυρίου, τέκνον μου Κατάκη, άρχιανόριχη και θηματοουρέ !...

Και γύρισε ό Κατάκης άρχιανόριχης στο χωριό του...

— Κοψίδι θυος ό Δεσπότης δέν ειπε ποτέ του, άπ' αυτόν, ούτε και άλλη έιαθήρη.

Κοψίζοναν πολλά ή διαθήρες, φαίνεται !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Φόρεσε παπούτσια καλά για τόν άνθρό σου και καλό καπέλλο για τό φίλο σου... Γιατί ό έχθρος σου σε κιντάζει στα πόδια, ενώ ό φίλος σου στα μάτια.

...

'Ο γάμος είνε λοταρία, στην όποία οι άνδρες παίζουν τήν έλευθερία τους κ' ή γυναίκες τήν εύτυχία τους...

...

'Η μεγάλης οικριότητες συνήθως προκαλούν και τά συχνότερα μαλώματα...

'Ο γάμος με καλή γυναίκα είνε σύγγορο λιμάνι στην τρικυμία. 'Αλλά ό γάμος με κακή, είνε τρικυμία στο...λιμάνι !